

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА СЕВЕРНЕ МАКЕДОНИЈЕ

ВАСИЛ ДРВОШАНОВ

СЕЛИЦА

У врт ми слете птица.
Свакодневно од Ђурђевдана до Митровдана
слушао сам њен умиљати пој,
и срце ми се топило од радости.

Кад сам се спремао да ухватим птицу
и сместим је у кавез,
баш тада птица одлете
и више се никад не врати.

Препев и превод
Нага Деловска

ЛИДИЈА ДАВИДОВСКА

О ДОБРОТИ

Потребна је апсолутна тишина
да се пише о ДОБРОТИ.
Морате пустити све мрачне гласове кроз воду
да капљу и теку по браздама неурона
и тако неудојствени созерцања
утону у свој
једнолични
тон.

Тако звучно чисти (бар на тренутак)
добићете глас, стићи ће добар абер,
можда кроз фуге димњака,
завучаће топло и светло
(свака сличност са Бахом је случајна).
Рука ће то чути и покушати да га ухвати,
направиће дубоки рез у сивилу
и записаће тај бели глас,
тај спасоносни звук који опстаје око црних рупа горе,
после сваког цепања атома, после човековог дубоког ПАДА,
после Чернобила и мрачног аустријског подрума,
инцест – дома.

Тај звучни зарез у дебелом мртвом ткању миленијума
је добра Реч, наш једини земаљски син-спаситељ.

СЛАВЧО КОВИЛОСКИ

ПРОРОЧАНСТВО

На асфалту
Ове сиве и тмурне ноћи
Пада киша.

Моја кућа је празна.
Прозори су отворени,
И завесе су подигнуте.

Бљескови муња
Који цепају небо
Праве чудне фигуре
Из сенке пијаних флаша
Од разних алкохола
Које су на столу у дневној соби.

На асфалту
У овој сивој и тмурној ноћи
Пада киша.

Плашим се бакиних пророчанстава.
Рекла је: ова земља је жедна воде...
И крви.

САНДЕ СТОЈЧЕВСКИ

ПОЛУГА

Од свирепих остатака, од ветра
и ведрине, од првог пупољка,
вејавице, прве чисте разрешнице,
сунцокретово, сунчево, сањиво око,

околност коју полуга чека.
Нек се гомилају дроњаве
крпе, хладноће, јасноће,
пуноће, обећана карика

о којој се може окачити
с њом, без ње, њој
насупротив, затрављена козја стаза,

свечаност ратоборних суседа,
звезде, две, три,
чопор који је слуша.

Препев
Рисшо Василевски

ХРИСТО ПЕТРЕСКИ

ПРОПУШТЕНО

Чему жал за пропуштеним, заборављеним
Буди сигуран да ти се неће никад вратити
Као риба која се откинула с удице
Као јабука што је сама пала с гране
Јер се неучињено, маштано, тек слуњено
Никад не понављају у првобитном облику
Нити ће икада стићи до коначног лика
То је само самозаваравање врховног творца
Ослоњеног лактовима о рам прозора
Што не отвара уста због унутрашњег крика

Не зови назад изгубљено
Што се није догодило и поновило
Што нема разлога да се деси
Не, немој сањати и буди уверен
Да ће иста водена змија
Поново прогутати исту рибу
Која се за трен преселила у царство животиња
Да би надмудрила агресивне и самољубиве
Те вечне заточенике непоновљивости тренутка
Бездушне луталице на стрмим и тамним странама вида!

Превод
Рисшо Василевски

КАТИЦА ЂУЛАВКОВА

ИСПОВЕСТ

„Ако се не рачуна сан
не знам шта је исповедање
ни шта – исповедник.

Нешто ме тера
да измишљам
да увеличавам
да прећуткујем
да додајем
да размештам
да мењам

а, копка ме копито умирања
и не кријем да ми се разливају
и сада, осећаји
те на лево, те на десно, ван лежишта
као добро изгњечено тесто
као промућкано шампањско

Сву ноћ чекам да ми се јави
глас Божји, између редова
да не сметнем с ума сан
пре него га запамтим

Сећање ми кипти, препуњено
вулкан му није раван
ватрена стихија стиже

– царство дајем за добру песму –

и од утехе одустајем
све док ми суфлира
стих за стихом, стихове

Онај Онамо с оне стране
из свевишњега врта.”

Превод
Душко Новаковић

БИОЛЕТА ТАНЧЕВА-ЗЛАТЕВА

ПЛОЧА

Плоча је свет
Велика шарена лонгплејка
од оних што се већ одавно не снимају
Капиталистички речено
одавно се и не производе
Но ја сам из прошлог века
Мени свет још увек личи
на лепу округлу глатку плочу
бљештаве површине

Свако место у њему је песма
што можемо безброј пута да је враћамо
да је преоткривамо
да је преслушавамо
усхићујући јој се
Да упијемо и најмало таласање
у гласу извођача
који постоји у неком месту ван времена

Плоча је овај наш дрхтави свет
са безбројним таласањима
А ми смо одавно избацили старе грамофоне
и сада нема на чему да је слушамо

Препев
Гордана Јовић-Свијојковска

ВЛАДИМИР МАРТИНОВСКИ

МРТВА ПРИРОДА СА ДВА КОФЕРА

Надувена као тикве
пре пуцања два кофера
чекају насред ходника

За много одеће
књига и дрангулија
није било места

(Враћамо их
у ормаре
иза излога)

У све њих као у трену
уселио се неки нем
неизрецив осећај:

можда туга свих оних
за које није било места
у Нојевом великом коферу.

Превод ауторов